

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 227. An & qualiter consulens seu suadens Homicidium injustum, consentiens in illud, vel approbans illud, aut ratihabens incurrat irregularitatem, aliásque pœnas Homicidii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

cons. l. c. n. 46. in fine. Barb. in cit. c. 1. h. t. in 6. n. 13. quos citat & sequitur Pirh. h. t. n. 26. Secundò limitatur, ita ut mandans non fiat irregularis, si mandatarius sine ejus mandato erat occisurus, eò, quòd licet mandans habuerit voluntatem influendi in effectum, de facto tamen non inflexerit, Avila l. c. f. 2. du. 3. concl. 6. contrarium tenente Covar. in Clem. si furiosus. p. 2. §. 2. n. 1. vers. si quis. quod verum esse, si mandatarius occisurus etiam sine mandato, ob mandatum citius occidat, quia tunc mandatum & mandans est causa propinqua accelerationis, secus, si ob mandatum non occidit citius; cum tunc in hoc casu mandans nullo modo in occisionem influit, Barb. in cit. c. ult. num. 8. ex Laym. Pirh. n. 23.

Quest. 227. An & qualiter consulens seu suadens homicidium injustum, consentiens in illud, vel approbans illud, aut ratihabens, incurrat irregularitatem, aliasque pœnas homicidii?

Resp. Ad Primum: Consulens homicidium, vel etiam mutilationem, incurrit quoque irregularitatem, aliasque pœnas homicidii, si efficaciter in illud influit, id est, alter vi hujus consilii homicidium injustum re ipsa committit, illud aliàs non commissurus, quia est vera causa moralis illius, Suar. cit. d. 44. §. 3. n. 10. Pirh. h. t. num. 30. cum communi & certa arg. c. sicut. §. qui verò. §. §. in. h. t. c. perniciosè. dist. 1. de pœnit. c. si quis viduam. dist. 50. L. 1. pr. §. L. 3. §. 4. ff. ad Leg. Cornel. de Sicar. Ampliatur responso primò, ita, ut procedat, & fiat irregularis, etiam si alter citra tale consilium fuisset occisurus, si consulendo voluntatem illam determinatam ad occidendum confirmavit, auxit ac impulsit ad promptius, citius aut crudelius occidendum, arg. c. sicut dignum. §. qui verò. h. t. ubi etiam, quòd incitans ad occidendum non ita severè, ac pœnà ordinarià, sed extraordinarià, arbitrio Judicis, secus, ac qui provocat & inducit aliàs non occisurum, utpotè pœnà ordinarià juris, tanquam verus homicida, & causa moralis principalis homicidii, arg. L. non solum. §. Attilianus. ff. de injuriis. Contrarium est, si non incurrit irregularitatem, aliasve pœnas, si consulens non augeat voluntatem occisori, & is æquè promptè occisurus fuisset, Covar. Suar. l. cit. Avila l. c. d. 6. f. 2. du. 3. concl. 3. §. 4. qui etiam ait, idem esse, si consilium non nisi exiguè moveret. Porro in dubio, num is, cui consilium datum, commissurus fuisset delictum sine eo, præsumendum esse, quod non, quia in dubio non præsumitur quis commissurus delictum, L. merito ff. pro socio. adeòque consulentem in tali dubio fore irregularem, docent Covar. l. c. num. 1. Avila l. c. concl. 5. Pirh. n. 31. Ampliatur secundò, ita, ut consulens adhuc incurrat irregularitatem, etiam si ante executionem revocaverit consilium, secus ac est in mandante revocante suum mandatum, Suar. l. c. §. 3. n. 10. Fatin. q. 129. à n. 23. Pirh. h. t. n. 32. ex ea ratione, quòd rationes, quibus consuluit & suavit, imbuatque intellectum alterius per puram talem revocationem non dilute pergant influere in occisionem. Quòd, si consulens conando illas rationes diluere & persuadere contrarium, uti rehetur, nihil proficiat, debet monere occidendum, ut sibi caveat; an verò hac ratione evadat irregularitatem, dubitari potest, quam illum evadere, si is, cui datum consilium, depositis illis rationibus, quibus mo-

tus fuerat, propter alias causas voluerit, & exequatur homicidium, etiam si non monuerit occidendum, quia consulens cessat concurrere ad homicidium, quòd tunc non tam ex consilio illius, quam ex propria malitia occisoris consequitur, docent Suar. l. c. f. 3. n. 11. Avila l. c. du. 4. concl. 3. qui etiam du. 3. apud Pirh. h. t. n. 32. quòd irregularitatem evadat, qui determinatè occidere, quem alià vià non potest à cæde avertere, consulit minus malum, v. g. percussorem vel mutilationem alicujus membri, quia consilium non est causa mutilationis, utpote consulenti non voluntaria, sed potius causa evitandi homicidium.

2. Resp. Ad secundum: Consentens purè sine ulla cooperatione in homicidium nullo modo perpetrandum, nomine consentientis non fit irregularis, nec ullam pœnam incurrit, etiam si consensum exprimat, quia est solum homicidium mentale, talisque consensus, etsi verbis expressus, efficaciter non influit in eadem, Pirh. n. 27. cum Suar. l. c. f. 3. n. 21. secus est de præbente consensum in homicidium, quòd suo nomine fit, seu propter ipsum ad vindicandum consentientem; quia talis non merè consentit, sed censetur etiam moraliter cooperari homicidio, nisi exterius contradicat, Suar. num. 22. Pirh. l. c.

3. Resp. Ad tertium: Homicidium, etsi suo nomine factum, approbans & ratum habens, cui, antequam fieret, nec consilium, nec favorem, nec auxilium præstitit, non incurrit irregularitatem, nec aliam pœnam jure statutam in homicidas, Host. in sum. h. t. num. 4. §. quid ergo. Covar. l. c. p. 2. §. 1. n. 4. Suar. cit. f. 3. n. 24. Avila. de cens. d. 6. f. 2. du. 6. Pirh. h. t. 28. Laym. L. 3. tr. 3. p. 3. c. 4. n. 6. Wiestn. h. t. n. 62. Reiffenst. n. 48. cum Gl. communiter recepta in c. si quis viduam. dist. 50. v. aut consilio, contra Felin. in c. sicut. h. t. n. 12. Navar. man. 27. n. 233. Mol. de 7. §. 7. tr. 3. d. 33. memb. 4. n. 3. tenentes contrarium, ex ea ratione, quòd ratihabitio retrorahatur, & mandato comparetur, juxta regul. juris. 10. in 6. Idque etiam in delictis juxta L. 1. §. 14. ff. de vi armata. & quidem gravissimis, v. g. Simonia. c. sicut. de Simon. ubi nisi postea consenteris, percussio Clerici, quam suo nomine factam ratam habens incurrit excommunicationem Canonis, c. cum quis. de sent. excom. in 6. Verum responsio rectius probatur ex eo, quòd irregularitas illa non contrahatur, nisi per concursum ad eadem, vel mutilationem liberè factam, ratihabitio autem homicidii hoc ipso, quòd eo jam perpetrato sit posterior, ad illud concurrere non potuit. Ad hæc non contrahitur irregularitas, præterquam in casibus jure expressis, ut juxta regulam c. is, qui. de sent. excom. in 6. Barb. ibidem. num. 6. Navar. l. c. n. 192. Covar. l. c. p. 1. à n. 3. Suar. de cens. d. 40. f. 4. à n. 8. nullam autem jus existet, quo istiusmodi ratihabitio irregularitas imponatur. Unde jam etiam non fit irregularis, qui homicidam post eadem jam factam recipit, occultat, defendit, etque quid donat, Pirh. n. 29. Wiestn. Reiffenst. l. cit. cum Zæsl. ad hanc rub. n. 2. Ad objecta & jura adducta ab adversariis responderetur, ratihabitionem æquiparari quidem mandato quò ad culpam, non quò ad pœnam, præsertim quæ specialem expressionem in jure requirit, qualis est irregularitas, dom autem quædam jura æquiparant illam etiam quò ad pœnam, speciale est, quorum dispositio utpote pœnalis & odiosa ad casus alios non expressos extendenda non est.